

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 24. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628357696/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

gavlene, var forkomne og blege i den gustne Morgenstund. Hr. Poul havde næsten følt det, som var han landet i en Stad i Underverdenen, da han traadte i Land paa Klipperne paa Tingenes. Men da han gik op mod Handelshusene, så han midt i en Skare Nysgærrige, der stod inde i Porten, to smukt klædte Kvinder. Han lagde særlig Mærke til den ene. Hun var lys og rank, hun stod saa smukt paa Fodderne og sønsede ham vist slet ikke.

Hele den mørke, regnfulde Dag havde han færdeles mellem fremmede Mennesker. De stod ikke skarpt for ham endnu, de var store Skygger, der talte et halvt uforstaaeligt Tingemaal. Her i Præstens skumrende Stuer gik de frem og tilbage, en Rok snurrede et eller andet Sted i Huset, Tagets visne Græs hang ned foran Vinduene, der var en graa Udsigt over Østreaag til Skansen paa den anden Side, hvor Flaget blæfede. Men gennem det altsammen fulgte Frindringen ham om Kvinden, han havde set. Han kunde glemme hende lange Stunder, men hun var der dog hele Tiden alligevel - som noget sødt, som et Lyspunkt, som en Trøst.

Men Landfogeden vilde nu saubart helst tale om denne Enke paa Kaldet.

Landfoged Augustus Harmé var dansk, han var stor, rød og ganske let svedende. Hans Stemme var suffisant, ganske elskværdig, men altid belærende, altid bedrøvelende. Han rømmede sig evindelig og gav sig god Tid dertil. Han tog sig en Pris og lod sine Tilhørere vente, til han igen var klar til at udtale sig.

— Ja, sagde han, maaske ved De ogsaa, at denne Enke er Datter af afdøde Sørenskriver Peter Willomsen Salling. Hun er ikke gammel, kun otteogtyve Aar, tror jeg.

— Gaa nu ikke der og lovpris Barbara Christina! lod det strikst fra et Strikketøj; hun er et Skarns Stykke, det ved alle.

Det var Lagmandsenken, der faldt ind. Hun havde en stor Næse, hendes Øjne var skarpe og kolde som en Søfugls.

— Jeg rekommanderer ikke Barbara, sagde Landfogeden. Men jeg mistekommanderer hende heller ikke. Jeg synes blot, at vor unge Præst maa sættes ind i Forholdene.

— Saa skulde De heller fortælle om hendes Gerninger end om hendes Alder, replicerede Armgard og satte den knyttede Haand mod Bordet: hvad *hun* har udrettet i sine otteogtyve Aar . . .

— Jeg ved ikke, jeg ved ikke, sagde nu Sørenskriveren. Et